

ОЙ ТИ, МОРОЗЕНКУ

Ой ти, Морозенку,
Ой ти преславний козаче,
За тобою, Морозенку,
Вся Україна плаче.

Та не так тая Україна,
Як те горде військо!
Ой заплакала Морозиха,
Йдучи рано на місто.

Ой заплакала Морозиха
Та й стала тужити,
Що взяли її сина Івана
У військо служити.

«Не плач, не плач, Морозихо,
Об сиру землю не бийся,
Ходім з нами, з козаками,
Та меду-вина напийся!»

«Ой чогось мені, панове-браття,
Мед-вино не п'ється,—
Ой десь мій син Морозенко
З турком-шведом б'ється!»

Ой щось, браття, перед двором
Сизий орел в'ється,—
Мабуть, мій син Морозенко
Назад не вернеться!»

У неділю та ранесенько,
Та ще до схід сонця,
Ой плакала Морозиха,
Сидя край віконця.

«Ой щось рано-ранесенько

Став мак розпускаться,—
Мабуть, син мій Морозенко
У неволю попався».

Ой з-за гори з-за крутої
Горде військо виступає,
Попереду Морозенко
Сивим конем грає.

Ой не вспів Морозенко
На коника сісти,
Обступили Морозенка
Турецької війська.

По тім боці запорожці
Покопали шанці;
Ой впіймали Морозенка
У неділю вранці.

Ой недаром ранесенько
Той мак розпускався,—
Ой уже наш Морозенко
У неволю попався.

Ой загнали Морозенка
В глибоку долину
Та спіймали Морозенка
За червону жупанину.

«Не будемо, Морозенку,
Ані сікти, ні рубати,
Лиш будемо, Морозенку,
Живцем серце добувати».

Посадили Морозенка
На біле ряденце,
Ой вийняли, з Морозенка
Кривавес серце.

Познімали з Морозенка
Всі червоні стрічки;
Куди везли Морозенка—
Там червонії річки.

Розкопали Морозенку
Глибоку долину,
Висипали Морозенку
Високу могилу.

Прилетіла зозуленька,
Начала кувати:
«Вийди, вийди, Морозихо,
Морозова мати!»

Прилетіла зозуленька,
Сіла на воротях:
«Вийди, вийди, Морозихо,
В червоних чоботях!»

Прилетіла зозуленька
Та й сіла на фіртці;
Ой виходить Морозиха,
Руки її в тісті.

Ой як вийшла Морозиха
У густії лози,—
Обілляли Морозиху
Дрібненькії сльози.

Ой, Морозе, Морозенку,
Ти преславний козаче!
За тобою вся Україна
Тяжко-важко плаче!

ОЙ ТИ, НИВО МОЯ, НИВО

Ой ти, ниво моя, ниво,
Ниво золота
Що за тебе, моя ниво,
Билась голота.

Не раз тебе, моя ниво,
Топтала орда,
Не раз тебе, моя ниво,
Кляла біднота.

Не раз, було, над тобою
Крукали круки,
Не раз рвали твоє тіло
Вовки-хижаки.

Зійшло сонце із-за хмари,
Вітри заревли,
Від панського своєволля
Тебе відняли.

Убирайся ж, моя ниво,
В зелень, розцвітай,
І під сонячним промінням
Колос наливай!

ПІСНЯ ПРО БАЙДУ

В Цариграді на риночку
 Та п'є Байда мед-горілочку;
 Ой п'є Байда та не день, не два,
 Не одну нічку та й не годиночку;
 Ой п'є Байда та й кивається,
 Та на свого цюру поглядається:
 «Ой, цюро ж мій молодесенький,
 Та чи будеш мені вірнесенький?»
 Цар турецький к ньому присилає,
 Байду к собі підмовляє:
 «Ой ти, Байдо та славнесенький,
 Будь мені лицар та вірнесенький,
 Візьми в мене царівночку,
 Будеш паном на всю Вкраїночку!»
 «Твоя, царю, віра проклятая,
 Твоя царівночка поганая!»
 Ой крикнув цар на свої гайдуки:
 «Візьміть Байду добре в руки,
 Візьміть Байду, ізв'яжіте,
 На гак ребром зачепіте!»
 Ой висить Байда та й не день, не два,
 Не одну нічку та й не годиночку;
 Ой висить Байда та й гадає,
 Та на свого цюру споглядає,
 Та на свого цюру молодого
 І на свого коня вороного:
 «Ой, цюро ж мій молодесенький,
 Подай мені лучок та тугесенький,
 Подай мені тугий лучок
 І стрілочок цілий пучок!
 Ой бачу я три голубочки —
 Хочу я убити для його дочки.
 Де я мірю — там я вцілю,
 Де я важу — там я вражу!»
 Ой як стрілив — царя вцілив,
 А царицю в потилицю,

Його доньку в головоньку.
 «Отто ж тобі, царю,
 За Байдину кару!
 Було тобі знати,
 Як Байду карати:
 Було Байді голову істяти,
 Його тіло поховати,
 Вороним конем їздити,
 Хлопця собі зголубити».